

Elejsku školu u odnos spram Heraklitovog mišljenja u *Predavanjima iz istorije filozofije*. Shodno Hegelu odnos Elejaca i Heraklita podrazumeva prelaz od bića ka postajanju/bivanju. Dakle, radi se o prelasku sa stava da samo biće jeste a da nebića nema, na Hereklitovu misao unutar koje nebiće, tj. kretanje, negativnost, konačnost biva zahvaćena pojmovno. Po Hegelu kod Heraklita nalazimo „postajanje Ideje totalitetom, što je početak filozofije, pošto on izražava suštinu Ideje, pojam beskonačnog...kao onoga što jeste, tj. kao jedinstvo protivrečnosti.“ Heraklit, po Hegelu, zahvata spekulativnu ideju, tj. Apsolut kao identitet bića i nebića, tj. da ono što jeste jeste bivanje.

Hegel, nalik Konstantinu, odnos Heraklita i Elejaca postavlja u kontekst modernog problema vremenitosti. Hegel kaže: “Ako bi ono što je Hereklit prepoznao ka pricip u čistom obliku u kojem ga je on prepoznao, trebalo da postoji za svest, mogli bi smo reći da je to upravo vreme.” Hegel nastavlja: „Nije u pitanju to da vreme nije i da jeste, jer vreme je ne biće neposredno u biću i biće neposredno u ne biću: ono je prelaz iz bića u nebiće, ono je prazan pojam, ali u objektivnoj formi, tj. utoliko ukoliko je za nas.“ Vreme drugim rečima je kretanje pred-stavljanja, tj. postati opaženim. Dakle, ono što predstavlja suštinu odnosa Elejaca i Heraklita jeste zahvatanje onoga što će kasnije biti spoznato kao u potpunosti posredovan karakter svakog neposredno datog bića: „Ne ovo neposredno biće, već apsolutno posredovanje, Biće kao misao, misao sama je istinsko biće.“ kaže Hegel.

Konstantin smatra da je ovo pogrešno čitanje Heraklitovog napretka u odnosu na Parmenida. Heraklit po Konstantinu nije otkrio posredovanje, već ponavljanje. U čemu je razlika? Posredovanje podrazumeva da je kretanje uvek kretanje logosa, tj. hegelijasnski razumljen logos kao kretanje samosvesti. Kretanje je za Hegela